Nattán-Angeli Nóra

Három, kettő, egy

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 13. szám, 2022. április 1.

Verőfény van. Az elfüggönyözött rendelő után megcsap a világosság. Jönnek-mennek az emberek. Én szédelgek köztük, akárcsak tizenöt éve, mikor Pozsonyból ide, a faluba költöztünk. Akkor is épp a sterilizálógéppel voltam elfoglalva, s az ajtón halkan kopogtattak. A hívásra egy négy-öt év körüli, mezítlábas lányka nyitott be, kinek rögtön le is gyökerezett a lába, azután köszönés nélkül elszaladt. Néhány perc múlva az ajtón ismét kopogtattak, ezúttal határozottabban. Egy férfiember lépett be, mellette a mezítlábas kislány. Babicz Lajos volt, ki azért jött, hogy köszöntsön engem mint a falu leendő orvosát. Bemutatta a lányát is, Herminát. A kislány most egy kicsiny kutyát szorongatott. Mi már ismerjük egymást, kacsintottam Herminára, s ő ettől már csaknem elmosolyodott. Babiczék szintén errefelé, a Rózsa utcában laktak. Kutyájuk nemrég öt kölyköt ellett, s ebből hoztak el nekem egyet. Jól jön az falun, bizonygatta Babicz Lajos. Rövid gondolkodás után a kutyát elfogadtam, s mentem hátra a rendelőből otthonunkba, hogy Ilkának az ebet megmutassam.